

عنوان مقاله:

تجلی عاطفی دو رنگ سیاه و سفید در خیال جاهلی

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب غنایی، دوره 7، شماره 12 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

خلاصه مقاله:

دوره‌ی جاهلی، از نظرسبک شناسی دوره‌ی وصف‌های دقیق است. معشوق در ابیات آغازین چکامه‌های بلند جاهلی با رنگ‌های زنده و مهیج خودنمایی می‌کند و مصادیق رنگ سفید در میان سایر رنگ‌ها کاربرد بیشتری دارد. از سوی دیگر، رنگ سیاه در تصویر شاعر غالباً تنها به کار نمی‌رود، بلکه با سفید درمی‌آمیزد تا از رهگذر این تضاد، زیبایی بیافریند. در بسیاری از مواقع، رنگ‌ها از جایگاه اصلی خود دور می‌شوند و آینه‌ای برای انعکاس رنج و شادی آدمی در این دوره می‌گردند. از یک سو رنگ سفید بر آزادگی، خوش بینی، پاکی، خوش بختی، شهرت، پرسش و غیره دلالت می‌کند و از سوی دیگر رنگ سیاه بر کینه، اندوه، بدبینی، فقر، خشک سالی، فراق و بدبختی دلالت می‌نماید. پژوهش حاضر می‌کوشد نگرش و حساسیت عرب را نسبت به رنگ‌ها، بویژه دو رنگ سفید و سیاه با روش تحلیل محتوای اشعار شاعران دوره‌ی جاهلی مورد بررسی قرار دهد؛ حساسیتی که در چکامه‌های دهگانه و پاره‌ای از اسطوره‌ها و باورهای دینی پیش از اسلام نمود پیدا کرده است.

کلمات کلیدی:

رنگ، سفید، سیاه، نگرش جاهلی، مفاهیم اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1808402>

